

רע"פ 4231/14 - יניב בנסוסן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4231/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: יניב בנסוסן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 25.5.2014 בעפ"ג 41052-03-14 מיום 25.5.2014 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' טל - נשיא, ז' בוסתן וש' בורנשטיין

בשם המבקש: עו"ד ירון פורר

החלטה

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (הנשיא א' טל, השופטת ז' בוסתן והשופט ש' בורנשטיין) בעפ"ג 41052-03-14 מיום 25.5.2014, במסגרתו התקבל ערעורה של המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (סגן הנשיאה א' הימן) בת"פ 42075-03-13 ות"פ 1696-11-13 מיום 3.2.2014.

רקע והליכים

1. נגד המבקש הוגשו לבית משפט השלום בראשון לציון שני כתבי אישום, אשר לאחר עריכת הסדר טיעון

עמוד 1

ותיקונם, הודה בהם והורשע על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו. בתמצית, בת"פ 1696-11-13 הורשע המבקש בשלושה אישומים של עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). לפי עובדות כתב האישום הרלוונטי איים המבקש בשלושה מקרים שונים לאורך ערב אחד על שוטרים שונים (להלן: התיק הראשון). בת"פ 42075-03-13 הורשע המבקש בעבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין וכן בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. לפי עובדות כתב האישום, בזמן ריצוי עונש מאסר, תקף המבקש אסיר אחר בזמן שהאחרון ביצע "שכיבות סמיכה", וחדל ממעשיו רק כשאחר התערב, ולאחר מכן איים על האסיר האחר בפני סוהר (להלן: התיק השני).

2. לאחר שהורשע כאמור לעיל ביום 21.1.2014, גזר בית משפט השלום ביום 3.2.2014 את דינו של המבקש. בגזר דינו התייחס בית משפט השלום למאמציה של התביעה לטעון לעונש בחומרה יתרה בעניינו. בהמשך לכך קבע, שהאיומים שהושמעו בתיק הראשון היו "דברי הבל של אדם שיכור", עליהם ביקש המבקש סליחה מהשוטרים כלפיהם הושמעו הדברים, וכן שמדובר ברף לא גבוה של איומים. עוד ציין בית משפט השלום כי נראה שהמשיבה מונעת בטיעוניה המחמירים משיקולים שאינם רלוונטיים משפטית. באשר לעברו הפלילי של המבקש הדגיש בית משפט השלום כי זה נבחן בתוך מתחם העונש ההולם שנקבע, ואילו המשיבה כיוונה לכך שמתחם העונש עצמו יושפע מרכיב זה. עוד צוין שגם עבירת התקיפה בה הורשע המבקש אינה עבירה שסיווגה חמור. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר על תנאי לבין מאסר לתקופה קצרה. באשר למאסרים המותנים שנזקפו לחובת המבקש לנוכח עבירותיו הקודמות, קבע כי יש להפעילם במצטבר ובחופף. לבסוף השית על המערער חמישה חודשי מאסר בפועל, הפעיל את מאסריו המותנים כך שירצה עוד 12 חודשי מאסר בפועל מכוחם וסך הכל 17 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי.

3. המשיבה לא השלימה עם גזר הדין, וערערה על קולתו לבית המשפט המחוזי. בערעורה טענה כי בית משפט השלום לא מנה את הערכים החברתיים המוגנים בעבירות שביצע המבקש. עוד טענה כי היה מקום לקבוע מתחם עונש נפרד לכל מקרה, כיוון שדובר באירועים שונים ונפרדים. כן הוסיפה כי לא היה מקום לשקול לקולה בתיק השני את ההחלטה לנקוט באמצעים משמעותיים כלפי המבקש מבלי תיעוד לכך. באשר לאיומים, טענה המשיבה כי מדובר באיומים מפורשים וברורים, ודומים לאיומים שהשמיע המבקש בעבירות קודמות שביצע. עוד טענה שיש להפעיל את המאסרים המותנים במצטבר ולא באופן חופף בחלקו. באשר לקביעת העונש בתוך המתחם טענה המשיבה כי לא ניתן משקל מספק לעברו הפלילי הדומה של המבקש, ולכתב אישום התלוי ועומד נגדו ומייחס לו עבירות סמים וסחיטה באיומים. עוד הוסיפה המשיבה כי מבירור שערכה הפרקליטות לא דבק רבב בהתנהלותה בבית משפט השלום ובאופן הגשת כתבי האישום. המבקש מנגד סמך ידיו על גזר דינו של בית משפט השלום, וחזר על הנסיבות הייחודיות והמקלות בהן נעברו העבירות, לטענתו.

4. ביום 25.5.2014 קיבל בית המשפט המחוזי את ערעורה של המשיבה. בית המשפט המחוזי ציין כי בית משפט השלום הקל בעונשו של המערער במידה הראויה להתערבותה של ערכאת הערעור, בייחוד בעניין התיק השני. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי אף אם קביעתו של בית משפט השלום באשר להתנהלות התביעה נכונה, בלא שהביע דעה בעניין זה, הרי שההקלה שניתנה בעונשו של המבקש בעקבות כך אינה מוצדקת, כיוון שחרגה ממדיניות הענישה הראויה בעבירות אלו. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי גם הנסיבות המקלות של המבקש, אין בהן כדי להביא להשתת עונש קל כל כך עליו. בשל כל אלה החמיר בית המשפט המחוזי את עונשו של המבקש והעמידו על שנת מאסר אחת יחד עם כל שאר רכיבי העונש שקבע בית משפט השלום, כך שירצה שנתיים מאסר בפועל בסך הכל.

הבקשה

5. במסגרת הבקשה, טען המבקש כי יש לתת רשות ערעור בעניינו, נוכח ההחמרה הרבה של בית המשפט המחוזי בעונשו, ביותר מפי שניים מהעונש שגזר עליו בית משפט השלום, וזאת בניגוד להלכה שקובעת שערכאת הערעור לא ממצה את הדין עם נאשם שהחליטה להחמיר בעונשו. עוד טען כי לאחר מתן פסק הדין מושא הבקשה, הושת עליו עונש בגין התיק התלוי והעומד נגדו של 30 חודשי מאסר במצטבר לעונשים האחרים, כך שעליו לרצות 54 חודשי מאסר בפועל. לטענתו, אם היה יודע זאת בית המשפט המחוזי בזמן הכרעתו, לא היה מתערב בגזר דינו של בית משפט השלום. בנוסף טען כי העונש שהשית בית המשפט המחוזי עליו סוטה מהותית ממדיניות הענישה הראויה, ובנסיבות עניינו לא היה מקום להתערבות של בית המשפט המחוזי. לבסוף גם טען כי בית המשפט לא יישם ולא פעל ברוח סעיף 40"ג(ג) לחוק העונשין, המחייב שמירת יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים המיוחסים למבקש לבין תקופת המאסר שנגזרה עליו.

הכרעה

6. אין בידי להיעתר לבקשה לרשות ערעור. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן המקרה מעלה סוגיה או טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

7. למעשה, הבקשה כלל לא מציינת מדוע היא עומדת במבחנים האמורים לעיל, ועניינה בהחמרת העונש שהושת על המבקש בבית המשפט המחוזי בלבד. בפסק דינו הבהיר בית המשפט המחוזי מדוע, לגופו של עניין, העונש שהשית בית משפט השלום על המבקש אינו הולם את המעשים החמורים אותם ביצע, ואין בעצם בפער האמור, כמו במקרים של שאלות אחרות בעניין חומרת העונש, כדי להצדיק מתן רשות ערעור בגלגול שני (רע"פ 5060/04 הגואל נ' מדינת ישראל, פסקה 6(24.2.2005); רע"פ 6163/07 חדורה נ' מדינת ישראל (22.5.2008); רע"פ 1454/14 אבו סנד נ' מדינת ישראל (27.2.2014)).

8. למעלה מן הצורך, אציין כי מצאתי שבית המשפט המחוזי איזן בצורה ראויה בין הנסיבות השונות, ולא החמיר יתר על המידה עם המבקש. צודקת המשיבה בכך כי היה ראוי לקבוע מתחמי עונש שונים לאירועים בתיק הראשון והשני שאין ביניהם קשר, ואני רואה עין בעין עם קביעות בית המשפט המחוזי באשר לחומרת התיק השני, ואף אין בידי לקבל כי האיומים שהושמעו בתיק הראשון הם אך דברי הבל שנאמרו מתוך שכרות, נוכח העובדה שמדובר באיומים ברורים ומפורשים, וזו אינה הפעם הראשונה שהם נשמעים על ידי המבקש. בהתחשב בכך, העונש שהושת על המבקש בבית המשפט המחוזי ודאי אינו סוטה ממדיניות הענישה הנהוגה. באשר לעונש שהושת על המבקש בתיק אחר בבית משפט השלום בפתח תקווה (ת"פ 14224-12-13, השופט ע' קובו) ביום 1.6.2014, הרי שצבירתו או חפיפתו לעונשים אחרים לא היו יכולים להיות בפני בית המשפט המחוזי, והם אף אינם מעניינו ולא יכולים להוות שיקול בפני בית משפט זה. אם המבקש חש שיש לשנות מהכרעה זו, פתוחה דרכו להגיש ערעור על גזר הדין האמור, מבלי שאביע את דעתי לעניין זה.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בסיון התשע"ד (24.6.2014).

עמוד 3

שׁוֹפֵט
